

“ मीठे बच्चे- पापबाट हल्का हुनको लागि बफादार , इमान्दार बनेर आफ्नो कर्म कहानी बाबालाई लेखेर दियो भने माफ हुन्छ।”

प्रश्न:- संगमयुगमा तिमी बच्चाहरूले कुनचाहिँ बीज रोप्न सक्दैनौ?

उत्तर:- देह-अभिमानको। यस बीजद्वारा नै सबै विकारहरूका वृक्ष उत्पन्न हुन्छन्। यस समय सारा दुनियाँमा ५ विकारहरूका वृक्ष उत्पत्ति भएका छन्। सबैले काम-क्रोधको बीज रोपिरहेका छन्। तिमीलाई बाबाको निर्देशन छ- प्यारा बच्चाहरू! योगबलद्वारा पावन बन। देह-अभिमानको बीज रोप्न बन्द गर।

गीत:- तुम्हें पाके हमने जहाँ पा लिया है.....

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रुहानी बच्चाहरूले गीत सुन्यौ! अहिले त थोरै छौ, अनेकानेक बच्चाहरू हुन्छौ। यस समय थोरै प्राक्विकलमा बसेका छौ फेरि पनि यी प्रजापिता ब्रह्मालाई त सबैले चिनेका छन् नि। नाम नै छ प्रजापिता ब्रह्मा। कति धेरै प्रजा छन्। सबै धर्मकाले यिनलाई मान्छन् अवश्य। यिनीद्वारा नै मनुष्य मात्रको रचना भएको हो नि। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- लौकिक पिता पनि हदको ब्रह्मा हुन् किनकि उनको पनि वंशावली बन्छ नि। थरबाट वंश चल्छ। त्यो भयो हदको, यिनी हुन् बेहदका बाबा। यिनको नाम नै हो प्रजापिता। ती लौकिक पिताले त सीमित प्रजा रच्छन्। कसैले रच्दैनन् पनि। यिनले त अवश्य रच्छन्। यस्तो कसैले भन्छ र- प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान छैनन्? यिनका सन्तान त सारा दुनियाँ हुन्। सबैभन्दा पहिला हुन्छन् नै प्रजापिता ब्रह्मा। मुसलमानहरूले पनि आदम-बीबी जसलाई भन्छन्, अवश्य कसैलाई त भन्छन् नि। एडम-ईव, आदिदेव-आदिदेवी यी प्रजापिता ब्रह्माको लागि नै भन्छन्। जति पनि धर्म छन् सबैले यिनलाई मान्छन्। वास्तवमा एउटा हुन्छन् हदको बाबा, अर्को हुन्छन् बेहदको। यहाँ बेहदको बाबा हुनुहुन्छ बेहदको सुख दिनेवाला। तिमीले पुरुषार्थ पनि गर्छौ, बेहद स्वर्गको सुखको लागि। यहाँ बेहदको बाबासँग बेहदको सुखको वसो प्राप्त गर्न आएका छौ। स्वर्गमा बेहदको सुख, नर्कमा बेहदको दुःख पनि भन्न सक्छौ। दुःख पनि धेरै आउनेवाला छ। हाय-हाय गरिरहन्छन्। बाबाले तिमीलाई सारा विश्वको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउनु भएको छ। तिमी बच्चाहरू सामुन्ने बसेका छौ र पुरुषार्थ पनि गर्छौ। उहाँ त माता-पिता दुवै हुनु भयो नि। यति धेरै बच्चाहरू छन्। बेहदका माता-पितासँग कहिल्यै कसैले दुस्मनी राख्दैनन्। माता-पिताद्वारा कति सुख मिल्छ। गायन पनि गर्छन्- तिमी माता-पिता.... यो त बच्चाहरूले नै जानेका छन्। अरु धर्मका सबैले फादरलाई नै बोलाउँछन्। माता-पिता भन्दैनन्। केवल यहाँ नै गाउँछन्- तिमी माता-पिता, हामी.... तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी पढेर मनुष्यबाट देवता, काँडाबाट फूल बनिरहेका छौ। बाबा खिवैया पनि हुनुहुन्छ, बागवान पनि हुनुहुन्छ। बाँकी तिमी ब्राह्मणहरू सबै अनेक प्रकारका माली हो। मुगल गार्डेनका पनि माली हुन्छन् नि। उनीहरूको तलब पनि कति राम्रो हुन्छ। माली पनि नम्बरवार हुन्छन् नि। कोही मालीले कति राम्रा-राम्रा फूल बनाउँछन्। फूलहरूमा एक किंग अफ फलावर पनि हुन्छ। सत्ययुगमा किंग-क्वीन फलावर पनि हुन्छन् नि। यहाँ महाराजा-महारानी त छन् तर फूल छैनन्। पतित बनेर काँडा बन्छन्। चल्दा चल्दै काँडा बनेर घोच्छन् अनि भागछन्। अजामिल पनि उनलाई भनिन्छ। सबैभन्दा धेरै भक्ति पनि तिमीले गर्छौ। वाममार्गमा गिरेको चित्र हेर कस्ता-कस्ता फोहोरी बनाएका छन्। देवताहरूको नै चित्र हो। अब त्यो हो वाममार्गको चित्र। अहिले तिमी बच्चाहरूले यो कुरा बुझिसकेका छौ। तिमी अहिले ब्राह्मण बनेका छौ। हामी विकारदेखि धेरै टाढा रहन्छौ। ब्राह्मणहरूमा भाइ-बहिनी विकारमा जानु- यो त धेरै ठूलो अपराध हो। नाम नै खराब हुन्छ। त्यसैले बचपनदेखि केही खराब काम गरेका छौ, त्यो बाबालाई सुनाउँछौ भने आधा माफ हुन्छ। याद त रहन्छ नि। मैले फलानो समयमा फोहोरी काम गरें। बाबालाई लेखेर दिन्छन्। जो धेरै बफादार, इमान्दार छन् उनले बाबालाई लेख्छन्- बाबा मैले यो-यो फोहोरी काम गरें। क्षमा गर्नुहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ- क्षमा त हुँदैन, बाँकी सत्य बताउँछौ भने त्यो हल्का हुन्छ। यस्तो होइन, बिसिन्छौ। बिसिन सकिँदैन। पछि फेरि यस्तो कुनै काम नहोस् त्यसको लागि खबरदार गर्छु। बाँकी दिल खान्छ अवश्य। भन्छन्- बाबा म त अजामिल थिएँ। यस जन्मको नै कुरा हो। यो पनि अहिले तिमीले जानेका छौ। कहिलेदेखि वाममार्गमा आएर पाप आत्मा बनेका हो? अहिले बाबाले फेरि हामीलाई पुण्य आत्मा बनाउनु हुन्छ। पुण्य आत्माहरूको दुनियाँ नै अलग हो। हुन त दुनियाँ एउटै हो तर बुझेका छौ- २ भाग हुन्छ। एउटा हुन्छ पुण्य आत्माहरूको दुनियाँ जसलाई स्वर्ग भनिन्छ।

अर्को हुन्छ पाप आत्माहरूको दुनियाँ जसलाई नर्क, दुःखधाम भनिन्छ। सुखको दुनियाँ र दुःखको दुनियाँ। दुःखको दुनियाँमा सबै कराइरहन्छन्- हामीलाई मुक्त गर्नुहोस्, आफ्नो घर लैजान आउनुहोस्। यो पनि बच्चाहरूलाई थाहा छ- घरमा गएर बस्नु छैन, फेरि पोर्ट खेल्न आउनु पर्छ। यस समयमा सारा दुनियाँ पतित छ। अहिले बाबाद्वारा तिमी पावन बनिरहेका छौ। लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने खडा छ। अरु कसैले पनि यो लक्ष्य-उद्देश्य देखाउँदैनन्- हामी यो बनिरहेका छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमी यो थियो, अब छैनौ। पूज्य थियो, अब पुजारी बनेका छौ फेरि पूज्य बन्नको लागि पुरुषार्थ चाहिन्छ। बाबाले कति राम्रो पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ। यी बाबाले सम्झन्छन् नि- म राजकुमार बन्छु। नम्बरवनमा छन् यिनी, फेरि पनि निरन्तर याद रहँदैन। भुल्छन्। कसैले जतिसुकै मेहनत गरे पनि अहिले त्यो अवस्था छैन। कर्मातीत अवस्था तब हुन्छ, जब लडाईंको समय हुन्छ। पुरुषार्थ त सबैले गर्नु छ नि। यिनले पनि गर्नु छ। तिमीले सम्झाउँछौ पनि, चित्रमा हेर बाबाको चित्र कहाँ छ? एकदम वृक्षको टुप्पोमा खडा छन्, पतित दुनियाँमा अनि तल फेरि तपस्या गरिरहेका छन्। कति सहजै सम्झाइन्छ। यी सबै कुरा बाबाले नै सम्झाउनु भएको हो। यिनले पनि जान्दैनथे। बाबा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्- हे परमपिता परमात्मा! आएर हाम्रो दुःख हर्नुहोस्। ब्रह्मा-विष्णु-शंकर त देवता हुन्। मूलवतनमा रहने आत्माहरूलाई देवता कहाँ भनिन्छ र! ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको रहस्य पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ। ब्रह्मा, लक्ष्मी-नारायण- यी त सबै यहाँ नै हुन्छन् नि। सूक्ष्मवतनको तिमी बच्चाहरूलाई नै अहिले साक्षात्कार हुन्छ। यी बाबा पनि फरिश्ता बन्छन्। यो त बच्चाहरूले जानेका छन्- जो सिँढीको माथि सुरुमा खडा छन् उनै फेरि तल तपस्या गरिरहेका छन्। चित्रमा बिल्कुल स्पष्ट देखाइएको छ। उनले आफूलाई भगवान कहाँ भन्छन् र! यिनले त भन्छन्- म कौडीतुल्य थिएँ, तत्त्वम्। अहिले हीरातुल्य बनिरहेको छु, तत्त्वम्। कति सहज बुझ्ने कुरा हो। जब कसैले सोधेमा भन- यी त कलियुगको अन्त्यमा खडा छन् नि। बाबा भन्नुहुन्छ- जब जीर्ण, वानप्रस्थ हुन्छ तब म यिनमा प्रवेश गर्छु। अहिले राजयोगको तपस्या गरिरहेका छन्। तपस्या गर्नेलाई देवता कसरी भन्ने सकिन्छ? राजयोग सिकेर यो बन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई पनि यस्तो ताजवाला बनाउनु हुन्छ। यिनै देवता बन्छन्। यसो त १०-२० बच्चाहरूको चित्र पनि राख्न सक्छौ, देखाउनको लागि- यस्तो बन्छौं। पहिला सबैको यस्तो फोटो खिचिएको थियो। यो बुझाउनको लागि हो नि। एकातर्फ साधारण, अर्कोतर्फ डबल श्रीपेचधारी। तिमीले जानेका छौ- हामी यो बनिरहेका छौं। बन्छन् उनै जसको लाइन किलयर हुन्छ र धेरै मीठो पनि बन्नु छ। यस समयमा मनुष्यमा काम-क्रोध आदिको बीज कति छ। सबैमा ५ विकार रूपी बीजको वृक्ष निस्केको छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- यस्तो बीज रोप्नु हुँदैन। संगमयुगमा तिमीले देह-अभिमानको बीज रोप्नु छैन। कामको बीज रोप्नु छैन। आधाकल्पको लागि फेरि रावण नै रहँदैन। हरेक कुरा बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। मुख्य त एउटै कुरा हो, मनमनाभव। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। सबैभन्दा पछि यिनी छन्, फेरि सबैभन्दा पहिला पनि यिनै हुन्छन्। योगबलबाट कति पावन बन्छन्। सुरुमा त बच्चाहरूलाई धेरै साक्षात्कार हुन्थ्यो। भक्ति मार्गमा जब नवधा भक्ति गर्छन् अनि बल्ल साक्षात्कार हुन्छ। यहाँ त बस्दा बस्दै ध्यानमा जान्थे, यसलाई जादु सम्झन्थे। यो त फस्टक्लास जादु हो। मीराले त धेरै तपस्या गरिन्, साधु-सन्त आदिको संगत गरिन्। यहाँ साधु आदि कहाँ छन् र! यहाँ त बाबा हुनुहुन्छ नि। सबैका बाबा हुनुहुन्छ शिवबाबा। भन्छन् गुरुजीलाई भेटौं। यहाँ त गुरु छैनन्। शिवबाबा त हुनुहुन्छ निराकार फेरि कोसँग भेट्न चाहन्छन्? ती गुरुहरूको पासमा त गएर भेटी राख्छन्। यहाँ बाबा त बेहदको मौलिक हुनुहुन्छ। यहाँ भेटी आदि चढाउने कुरा छैन। उहाँले पैसा के गर्नुहुन्छ? यी ब्रह्माले पनि सम्झन्छन्, म विश्वको मौलिक बन्छु। बच्चाहरूले जे जति पैसा आदि दिन्छन्, त्यो उनीहरूको लागि नै भवन आदि बनाइदिन्छु। पैसा त न शिवबाबालाई काममा आउँछ, न ब्रह्मा बाबालाई काममा आउँछ। यो भवन आदि बनाइएको हो नै बच्चाहरूको लागि, बच्चाहरू नै आएर रहन्छन्। कोही गरिब छन्, कोही धनवान छन्, कोहीले त २ रूपैयाँ पनि पठाइदिन्छन्- बाबा मेरो एक ईट लगाइदिनुहोस्। कसैले हजार पठाइदिन्छन्। भावना त दुवैको उस्तै हो नि। त्यसैले दुवैको बराबर भाग्य बन्छ। फेरि बच्चाहरू आउँछन्, चाहे जहाँसुकै रहन्। जसले भवन बनाउन लगाए उनीहरू यदि आउँछन् भने उनलाई अवश्य सुख-सुविधा दिनुपर्छ। कतिले फेरि भनिदिन्छन्- बाबाको पासमा पनि खातिरी हुन्छ। अरे! त्यो त अवश्य गर्नुपर्छ नि। कोही कस्ता छन्, कोही त जहाँ पनि बस्छन्। कोही धेरै नाजुक हुन्छन्, बेलायतमा रहनेवाला, ठूला-ठूला महलहरूमा रहनेवाला हुन्छन्। हरेक राष्ट्रमा बडे-बडे धनवान निस्कदै जान्छन् त्यसैले भवन आदि पनि त्यस्तै बनाउँछन्। यहाँ त हेर कति बच्चाहरू आउँछन्। कुनै पितालाई यस्तो ख्याल कहाँ हुन्छ र! धेरैमा १०-१२-२० नाति-नातिना होलान्। ठीक छ, कसैका २००-५०० पनि होलान्, यो भन्दा धेरै त हुँदैनन्। यहाँ बाबाको परिवार त कति ठूलो छ, अझै वृद्धि हुनु छ। यो त राजधानी स्थापना भइरहेको छ। बाबाको परिवार कति बन्छन्। फेरि प्रजापिता ब्रह्माको परिवार कति हुन्छन्। कल्प-कल्प

जब आउँछन् तब नै अद्भुत कुरा तिम्रो कानमा पर्छ। बाबाको लागि नै भन्छन् नि- हे प्रभु! तिम्रो गति-मति सबैभन्दा पृथक् छ। भक्ति र ज्ञानमा फरक हेर कति छ।

बाबाले तिम्रीलाई सम्झाउनु हुन्छ- स्वर्गमा जानु छ भने देवी गुण पनि धारण गर्नुपर्छ। अहिले त काँडा छौ नि। गाइरहन्छन्- म निर्गुणीमा कुनै गुण छैन। ५ विकारको अवगुण छ, रावण राज्य हो। अहिले तिम्रीलाई कति राम्रो ज्ञान मिल्छ। त्यस ज्ञानले यति खुसी दिँदैन, जति यसले दिन्छ। तिम्रीले जानेका छौ- हामी आत्माहरू माथि मूलवतनका निवासी हौं। सूक्ष्मवतनमा ब्रह्मा-विष्णु-शंकर, त्यो पनि केवल साक्षात्कार हुन्छ। ब्रह्मा पनि यहाँका, लक्ष्मी-नारायण पनि यहाँका हुन्। यो केवल साक्षात्कार हुन्छ। व्यक्त ब्रह्मा नै फेरि सूक्ष्म वतनवासी ब्रह्मा फरिश्ता कसरी बन्छन्, त्यो निशानी हो। वास्तवमा केही होइन। अहिले तिम्री बच्चाहरूले सबै कुरा बुझ्दै जान्छौ, धारणा गर्दै जान्छौ। नयाँ कुरा होइन। तिम्री अनेक पटक देवता बनेका हौ, देवी राज्य थियो नि। यो चक्र घुमिरहन्छ। त्यो विनाशी ड्रामा हो। यो हो अनादि, अविनाशी ड्रामा। यो तिम्री सिवाय अरु कसैको बुद्धिमा छैन। यो सबै बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। यस्तो होइन, परम्परादेखि चल्दै आएको हो। बाबा भन्नुहुन्छ- यो ज्ञान अहिले तिम्रीलाई सुनाउँछु। फेरि यो प्रायः लोप हुन्छ। तिम्रीले राजाई पद प्राप्त गर्छौ फेरि सत्ययुगमा यो ज्ञान हुँदैन। अच्छा!

मीठै-मीठै सिकीलधै बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) सदा स्मृति रहोस्- हामी अहिले ब्राह्मण हौं त्यसैले विकारदेखि धेरै टाढा रहनु छ। कहिल्यै पनि पाप कर्म नहोस्। बाबासँग धेरै इमान्दार, बफादार रहनु छ।

२) डबल श्रीपेचधारी देवता बन्नको लागि धेरै मीठो बन्नु छ, लाइन क्लियर राख्नु छ। राजयोगको तपस्या गर्नु छ।

वरदान:- ईश्वरीय नशाद्वारा पुरानो दुनियाँलाई भुल्ने सर्व प्राप्ति सम्पन्न भव
जसरी त्यो नशाले सबैथोक भुलाइदिन्छ, त्यसैगरी यो ईश्वरीय नशाले दुःखको दुनियाँलाई सहजै भुलाइदिन्छ। त्यस नशामा त धेरै नोक्सान छ, धेरै पिएमा मर्छन् तर यो नशाले अविनाशी बनाइदिन्छ। जो सदा ईश्वरीय नशामा मस्त रहन्छ, ऊ सर्व प्राप्ति सम्पन्न बन्छ। एक बाबा दोस्रो न कोही- यो स्मृतिले नै नशा चढाउँछ। यसै स्मृतिबाट सामर्थ्य आउँछ।

स्लोगन:- एक-अर्काको कपी गर्नुको सट्टा बाबालाई कपी (अनुकरण) गर।